

El Dimoni de Santa Eugènia de Ter · Periòdic-e de les eugenienques i els eugenies

[correu-e](#) | [manxeta](#) | [subscriu-te](#) | [recomana'ns](#)

Narcís-Jordi Aragó

METRÒPOLI > SALT

01-01-1982 [envia a un amic](#)

Del Pla de Salt, què se n'ha fet?

Ho pregunten els autors d'un Diccionari de la Vila: «Què se n'ha fet d'aquell blat ufanós que se segava cada estiu, de les moltes viandes que del Pla es collien, d'aquella munió de pagesos que cada dia de sol a sol treballava els seus camps, de l'aire pur que es respirava? Tot això era el Pla de Salt. Però ara s'ha convertit en un seguit d'indústries, de tallers, de granges, de fils elèctrics de crema de plàstics i de pol·lució». L'any 1978, Olga Ferrer guanya el primer premi de prosa del tercer nivell d'EGB al Concurs d'Omnium Cultural de Girona amb un treball que comença així: «Jo sóc una nena que viu a Salt, poble de pisos i cases. Molts cotxes i fresses. És molt gran i bonic, encara que no és el lloc millor per passar-s'ho bé, i els nens voldrien que fos amb més arbres...» Els arbres; sempre els arbres. El que l'autora del treball demana, potser sense saber-ho, és la resurrecció i la pervivència de l'antic Pla de Salt.

Però Salt ha perdut els arbres, el Pla i altres realitats més importants. Vila agrícola amb una tercera part de població ocupada a la indústria, es troba en un terreny obert, ben comunicat i pròxim a la ciutat, i això li permet de créixer d'una manera ràpida, sens dubte massa ràpida. Quan Salt és a punt d'assolir la xifra dels catorze mil habitants, el terme municipal és engolit per Girona. A diferència de **Santa Eugènia**, Salt durà a terme una llarga lluita en defensa de la seva independència. Una lluita que comença l'any 1968 i que, momentàniament, perd l'any 1974.

La Comissió per la Independència de Salt estableix contactes amb L'Ajuntament de Girona. Després de l'estira i arronsa d'una tensa negociació, comença oficialment el procés de segregació de la vila, simultàniament amb Sarrià de Ter FOTO: ARXIU PUNT·DIARI on veiem, d'esquerra a dreta, Jordi Canyigueral (Sarrià), Joaquim Nadal (Girona) i Salvador Sunyer (Salt)

- Poble
- Les hortes
- El soroll
- L'Hereu
- Actualitat
- Opinió
- Eugenials
- Cultura
- Espai Freire
- Esports
- Històries
- El Pont
- Hemeroteca
- Metròpoli
- Sibarites
- La llengua al dia
- El fòrum
- Agenda
- Guia de Ter

Dimoni de cercador!

BAR-RESTAURANT
 Pl. Miquel de Palol
 17005 - Gironès
 972 20 81 38

Salt és la víctima principal dels afanys mastodòntics dels il·lusionats amb una «Gran Gerona». Els arguments esgrimits per justificar l'annexió són tan inflats com buits:

- «Gerona, cada día más rica en bienes materiales y sobre todo de índole espiritual, desea convertirse en urbe donde, junto a la prosperidad económica, la justicia y la hermandad sean realidades palpitantes de su vida colectiva, cubriendo amplias etapas de progreso en todos los órdenes. Mas para ello necesita unirse en apretado haz con las poblaciones que la rodean, de bienes y espíritu de idéntico destino, igualdad de objetivo y servicio.»

Salt reacciona airadament contra aquest reguitzell de tòpics i de mentides. Precisament si hi ha una cosa clara, que la història ha tingut ocasió de demostrar, és que el caràcter i l'esperit de Salt són ben diferents dels de Girona. Els arguments de la vila en defensa de la seva identitat arriben fins al més alt Tribunal de l'Estat.

- «Incorporar términos municipales equivaldría a hacer desaparecer entes municipales antiquísimos y vivos, que tienen su propia historia y que son dignos del mayor respeto. Una cosa es la influencia de la gran ciudad y otra la absorción de los entes locales... Estos entes locales no pueden ser eliminados con razonamientos de carácter burocrático.»

L'enterrament de Salt va celebrar-se el dia 30 de desembre del 1974, quarts de vuit del vespre. Ja feia dies que un bon grup de saltencs abillats amb corbates negres i braçals de dol, havien recorregut silenciosament els carrers de vila. Aquell vespre, en canvi, no hi havia pas cap moviment inusual al voltant de l'Ajuntament: la sessió, que teòricament i legalment era pública, no havia estat anunciada per tal d'evitar aldarulls i protestes. A dins, asseguts sota el Sant Crist vaig trobar els regidors de Salt i els de Girona. Presidia l'alcalde de Salt, Narcís Devesa, que havia pres possessió del càrrec tot just feia dos mesos. Al seu costat hi seia l'alcalde de Girona, Ignasi de Ribot. Oberta la sessió, es llegiren diversos textos en castellà: el decret d'annexió i la sentència inapel·lable del Tribunal Suprem que, finalment, anava a ser executada. L'alcalde de Salt lliurà al de Girona les claus de la vila i es va aixecar a parlar. Se'l veia serè però emocionat i, sobretot, dolgut d'haver de ser l'executor d'aquell tràmit: «Per a mi i els meus companys Salt ha estat sempre un compromís i ho continuarà essent; volem que el poble continuï creixent en pau i treball». Quan va començar a parlar el batlle de Girona va dir encara «Senyor alcalde de Salt, senyores i senyors». Era la darrera vegada. Va afirmar que Girona s'enriquia amb la incorporació de Salt, però que calia vetllar perquè Salt no hi perdés ni el nom, ni l'escut, ni els costums, ni els projectes, i que a nova Comissió creada hauria de servir per això; a través d'ella, els regidors saltencs, ja despullats del càrrec, continuarien treballant pel seu poble en una comesa ingrata i difícil, sense altra glòria que la del sacrifici ni altra recompensa que la del bé comú El silenci es tallava, a la

petita sala de sessions, quan el secretari de l'Ajuntament de Girona va llegir l'acta de la darrera sessió de l'Ajuntament de Salt. Aprovada sense paraules, només amb cops de cap, va ser signada conjuntament pels membres dels dos consistoris, com un document de capitulació. Salt havia perdut la batalla, però no pas la guerra.

Amb el pas del temps, l'annexió s'ha convertit en el lamentable vestigi d'una època sense possibilitat de diàleg: tot un poble sotmès a una situació no volguda sense tenir ni tan sols la possibilitat d'expressar el seu parer. És lògic, doncs, que quan la dictadura s'acaba es replantegi el tema de l'annexió. Salt llença, l'any 1980, una forta campanya per la seva independència:

- «No som anti-Girona. Ens estimem la ciutat, cap de la nostra comarca, les seves pedres, la seva humitat, la seva història, la seva gent... Som un poble i una ciutat agermanats. Però ens coneixem bé i sabem que no renunciarem mai a Salt. La nostra personalitat va lligada al nostre poble i a la seva idiosincràsia... El nostre ideal no és la Girona imperialista dels 100.000 habitants alienats i anònims; nosaltres preferim la Girona dels 50.000 i el Salt dels 17.000...»

La «Comissió per la Independència de Salt» estableix contactes amb les autoritats catalanes i amb l'Ajuntament de Girona. Després de l'estira i arronsa d'una tensa negociació, comença oficialment el procés de segregació de la vila, simultàniament amb Sarrià de Ter.

Extret de:

Aragó i Masó, Narcís-Jordi (1982)

«Girona ara i sempre (una crònica)»

Diputació de Girona, Girona

Pàgines: 124-127

Text reproduït amb el vistiplau de l'autor

El Dimoni de Santa Eugènia de Ter

C. Narcís Monturiol, 2 · La Rodona de Santa Eugènia de Ter · CP 17005 Gironès

Disseny web: jllorens.net

manxeta · eldimonidesantaeugeniadeter@eldimoni.com

